

77347270-7	20/05/2021	בקהילה - חדשות	עמוד 22	1/2	24.18x29.21
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציורו - 80790					

יצחק פלדמן

איך אומרים בוגד באנגלית?

סופר האמריקני הנודע מארק טוויין היה מבט מעניין על העם היהודי. בפעם הראשונה הוא פגש בו דרך הנופים מעוררי הרחמים של ארץ ישראל

של המאה התשע עשרה. אדמה שהייתה רוויה בקבוצים קרועי בגדים, וברלות איומה. על הגליל הוא כתב: "ארץ שוממה ומכוערת... מדבריות ריקים מאדם... תילי חרבות דהויים. טבריה, כפר אוילי המתנמנם בצל ששת דקליו האבלים". על ירושלים: "מצורעים, נכים, סומים ומטורפים מסתערים עליך מכל עבר ורק מילה אחת הם יודעים - בקשיש... ירושלים היא עיר קודרת, שוממה וחסרת חיים, לא עיר שאחפץ לגור בה".

כמה שנים אחרי המסע הלא-מוצלח שלו לארץ ישראל הגיע מארק טוויין לוונייה. שם התמנה ככתב של העיתון האוסטרי 'נוייה פרייה פרסה'. עורך העיתון באותם ימים היה צעיר יהודי העונה לשם בשם בנימין זאב הרצל. טוויין שוהה לצדו בימים גורליים, והיה עד לחבלי הלידה של התנועה הציונית המתפתחת. או אז פרסם מאמר מונומנטלי עבור העיתון 'הרפר'ס מגזין' בארה"ב. המאמר נקרא 'בנוגע ליהודים', כך הוא כתב בו: "אם הסטטיסטיקה מדויקת הרי שהיהודים הם רק אחוז אחד של הגזע האנושי. כוכב קטן מהבהב, עכור ועלוב, האובד בזוהר שביל החלב. הגיוני שכמעט ולא היה צריך לשמוע אודות היהודי, אבל שומעים, ותמיד שמעו עליו. הוא זוהר ככוכב לכת בשמיים לא פחות מן המעצמות הגדולות. חשיבותו המסחרית מרקיזה שחקים בחוסר כל יחס למספרו באוכלוסייה הכללית. תרומתו לרשימת הכבוד של אישים בספרות, מדע, אומנות, מוסיקה, כלכלה, רפואה ומדעי הרוח חורגת מכל קנה מידה. הוא ידע להילחם על נפשו, בכל הדורות, גם כאשר ידיו כפותות לאחור. מותר לו להתהדר בכך.

"המצרים, הבבלים והפרסים כמו בזמנם, מילאו את שמינו ככוכבי שביט עד שזיוונו דעך ונמוג לחלוטין. בעקבותיהם באו היוונים והרומאים ברעמים כבירים עד שנשתתקו ונעלמו. עמים אחרים זינקו והחזיקו בלפיד הגדול עד שכפה, וכיום הם יושבים בחשכה תחת השמש. היהודי ראה את כולם, ניצח את כולם ועוד איננו מראה סימני התדרדרות, גם לא תופעות של זיקנה, לא תשישות ולא אובדן תנופה. ערנותו לא כהתה וחכמתו לא פגה. הכל

בר חלוף פרט ליהודי, כל עוצמה כורעת, רק שלו שרירה וקיימת. מהו סוד חיי הנצח?" מי שהתרשם, אולי אפילו התרגש, מההתפייטות של טוויין על גדולתו הנשגבה של העם היהודי, שימתין רגע, כי השורות הבאות עלולות לשנות את התחושה. מארק טוויין נחשב לסופר עוקצני, אירוני, כזה שלא חוסך את שבת לשונות ממושאי מילותיו. למרות ההתפעמות התיאורטית שלו מהעם היהודי, כשהוא מתייחס לאפשרות שתהיה להם מדינה עצמאית, הוא כותב כך: "אילו אמרו להכניס ריכוז כזה של המוחות הערמוניים שבעולם לארץ חופשית, הייתי חושב שמן התבונה לאסור זאת. לא טוב להניח לעם הזה לגלות את כוחו. אילו ידעו הסוסים מה כוחם, לא היינו רוכבים עליהם עוד לעולם".

התקפה מבאישה

מים רבים זרמו בימה של טבריה, ודקלים רבים נטעו בה, מאז הפגישה הראשונה של טוויין עם היהודים הארצישראלים. רבבות עמודי עיתון הודפסו מאז רשם את רשימותיו המבלבלות ביחסיו כלפי העם היהודי. "המוחות הערמוניים" התכנסו ל"ארץ חופשית" בינתיים. אך הנבואה של טוויין לא הוכיחה את עצמה. העם לא גילה את כוחו, והסוסים עדיין מאפשרים לרוכבים לרכב עליהם.

וכאשר מישוה מנסה להתגונן, לגלות מעט כוח נגד הקמים עליו, באים הסוסים מתוכנו ומוקיעים אותו כמסית וכפירומן. יהודים כמו עיתונאי 'זואלה' ברק רביד וח'כ' תמר זנברג מעוללים למדינת ישראל נזק יותר גדול מהנזק שמעולל לה החמאס. הם משתמשים בכוח הרב שיש להם ברשתות החברתיות שכבר מזמן החליפו את המדיה הממסדית, ודרכה הם מספרים לעולם סיפור שקרי. את התחוזה הזו, גם מארק טוויין הפסימי לא יכול היה לצפות.

כמה אירועים נקודתיים שקרו במהלך שבוע האימה שעבר על מדינת ישראל, הפכו אצל אותם קיצוני שמאל לאירוע כולו. לינץ' בבית ים וכמה יירוויי אבנים - ספק התקפה ספק הגנה - שבוצעו על ידי יהודים, תורגמו על ידיהם לאנגלית והופצו בעולם כולו. הצרה היא, שהם אינם פוליטיקאים שניתן לתרגם את מעשיהם כשיח פוליטי מטורף שעשוי להעביר את האדם על דעתו. הסבר כזה ניתן לייחס רק לדבריו של ח"כ עופר כסיף שאף פעם לא היה שפוי במיוחד בשיח הפוליטי שלו, והשבוע כבר חצה

קו אדום בזהר והוכיח לכל פסיכיאטר במדינת ישראל שהוא זקוק לאשפוז כפי באופן רחוק. כסיף האשים את נתניהו ברצח יהודים וערבים. הוא קרא לו פסיכופת וטען שבאופן ציני הוא מבעיר את האזור כדי לבזבז את הזמן שנותר ללפיד להקים ממשלה. מותר לטעון טיעונים פוליטיים, אבל יש דרך לנסח אותם. הטירוף של כסיף הוא לא בטיעונים, שאת תוכנם אפשר לשמוע בנימה כזו או אחרת גם מפוליטיקאים אחרים במחנה שלו. הטירוף שלו הוא השפה, הסגנון והבוטות. וכשהוא עושה זאת באחת מרשתות השידור הגדולות בעולם, בשפה בינלאומית, זה זועק עזרה נפשית רחופה.

אבל לברק רביד דין שונה. הוא לא פוליטיקאי שמחפש נקודות פוליטיות, הוא נמצא במקום אחר. הוא אמור להיות - או לפחות כך הוא מציג את עצמו כבר שנים - עיתונאי אובייקטיבי שמציג לישראלים ועל הדרך לכל העולם את המציאות האמיתית כפי שהיא משתקפת בעובדות. עובדות בלבד. בלי פרשנות סובייקטיבית.

במהלך הסבב הנוכחי, הוא עשה הכל כדי להבאיש את ריחה של ישראל, ויותר חמור, את ריחם של אזרחיה היהודיים. כמאה ושמונים אלף איש, רובם מרחבי העולם, עוקבים ברשתות החברתיות אחר רביד. הלז הביא את כל האירועים האלימים של הצד היהודי. תרגם לאנגלית, והדהר אותם מכל זווית אפשרית. יחד עם אלפי רבים שהדהרו את דבריו בחזרה, הוא הגיע למיליוני אנשים בעולם.

מכת ברק

הנה לו"ז האירועים כפי שהם משתקפים אצל ברק רביד: תאילנד דואגת לעובדי הזרים שנמצאים ללא הגנה מספקת מול טילי החמאס (כן כן, ישראל אשמה גם בהרג האזרחים התאילנדים). תחקיר מקיף על הנעשה ביפו. משטר צבאי, דימוני הלא-נפוצות עשן. כלומר, גם במהומות ביפו, היהודים אשמים.

עוד מברק רביד: מנהל ספר יהודי מרעננה תועד מיידה אבנים על ערבים בלוד. מי שיתעקש להיכנס לשורות הקטנות של הסיפור יבין שזה היה כחלק מהתגוננות מול פורעים. אבל מי יעשה את זה? מי ייכנס לשורות הקטנות כאשר צונאמי של ערכונים שוטף את הארץ, ורק הכותרות הבולטות מצליחות לעשות לעצמן מקום?

הלאה. רביד מספר על אלימות קשה של ימניים כלפי עיתונאים דמוקרטיים שומרי הסף. האלימות, אם תהיתם, מסתכמת לרוב באיומים (מגונים, מגונים, מגונים), מה שקרה לא פעם ולא פעמיים לעיתונאים מצד ימין על ידי קיצונים משמאל. אבל על זה לא תשמעו באנגלית אצל ברק רביד. מה שלא הופך אותו ליהודונים מסוכנים - לא מעניין.

אחת לכמה עדכונים ברק רביד חוזר על עדכון דרמטי מארה"ב. רביד חוזר ומספר לכל העולם שביידן אוטו לוחץ את נתניהו להפסיק את המבצע. הוא חוזר על זה שוב ושוב כבר מתחילת הסבב, למרות שהמציאות טופחת על פניו. אחת לכמה זמן הוא מתבל גם עם יוזמות הפסקת אש מצדה של צרפת או מדינה אחרת. האם תמצאו אצל ברק רביד רמזים לכך שמדינות העולם מחבקות את ישראל באופן חריג עדי כדי הנפת דגלי ישראל מעל סמלי שלטון בצ'כיה ובאוסטריה ובמקומות אחרים? את התשובה תענו אתם.

אנחנו ממשיכים, ואני מתנצל בפני הקוראים שהם צריכים להיחשף לשנאה החולנית הזו. רביד מדווח על פורעים יהודים שהתאספו ליד בניין ערבי בחיפה. המשטרה לא יודעת על האירוע, ולא דווח על דבר כזה בשום ערוץ רשמי. אבל ברק רביד מדווח בשם ערבי מקומי, ולכל הרוחות העובדות.

ושוב אנחנו עוברים לארצות הברית, שם דוברת הבית הלבן מדווחת שאמריקה דורשת להפסיק את האש, ומיד אנחנו שבים לישראל, לפורעים היהודיים האלימים שזרקו בקבוק תבערה לבית ערבי ופצעו אנושות ילד בן 12. אה רגע, המשטרה מעדכנת שבכלל ערבים זרקו, מהר למחוק את הדיווח, ובשום אופן לא לתקן אותו. שהעולם לא יחשוד חלילה שהערבים מסוגלים לעשות זוועה כזו.

קוראים תמימים מסיציליה ומארגנטינה, לא מסוגלים להיכנס ליותר מדי מורכבות. אין להם זמן, וגם אי אפשר לדרוש זאת מהם. אם עיתונאי ישראלי מביא דיווחים מזועזעים על לינצ'ים שיהודים עורכים בערבים, על אלימות גואה כלפי המיעוט הערבי המסכן, ועל גזענות נוראה מצדם של סמוטריק' וכן גביר, באילו טענות אפשר לבוא אליהם אחר כך כשהם מסתכלים על ישראל כמדינת אפרטהייד חשוכה?

ברק רביד ושכמותו מסתירים מאחורי תגית השמאל, ומצופפים את השורות מאחוריהם להגנה. הנוק הכי גדול שהם עושים - הוא

26.57x33.86	2/2	עמוד 23	בקהילה - חדשות	20/05/2021	77347271-8
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

”

ברק רביד
שקורא לעצמו
שמאל - הופך
את שם המחנה
כולו לגנאי.
לביזיון. לכמה
מילימטר
מבגיזה וסיוע
לאויב. לא
מבחינה טכנית
כמובן, אבל
כן מבחינה
מוראלית

”

במקום
להתנצל,
להסביר
שהמידע
המודיעיני היה
חלש, לקחת
אחריות, לגבש
אסטרטגיה
עתיידית -
הוא עשה
דבר הרבה
יותר פשוט:
החניף לתזה
השמאלנית
השלטת
בתקשורת,
ובבת אחת
הפך לגיבור
היום

נסחף בשיח השקרי. קובי שבתאי (צילומים: פלאש 90)

הפעת רעל בשפות זרות. ברק רביד

ריגש את הצופים. עמית סגל

בין מה שנאמר בתקשורת בשבוע האחרון לבין מה שחושבים האזרחים הוא עצום. לא פלא שכאשר העז עיתונאי חדשות 12 עמית סגל להביע את העמדה הזו בתקשורת, הוא זכה לחיבוקים ואהדה כלל ישראלית נדירה. אנשים שלא מכירים אותו, שלחו לו הביתה זרי פרחים. הם הרגישו שסוף סוף משהו מביע את עמדתם.

התחושה הכי קשה לאדם, שהוא לא מצליח להוציא מילים מהפה. כל אחד מכיר את התופעה הזו בחלום. כשאתה מנסה להגיד משהו בחלום הלילה, להזיז את הרגליים, ואתה לא מצליח. אתה יוצא מדעתך, עד כדי כך שאתה מתעורר. זה מה שקרה לאזרחי ישראל השבוע. הם הביטו בנציגי התקשורת, וליבם התפקע מכעס. אבל הם לא הצליחו לזוז, להגיד כלום, כי לא היה להם פה. עד שהם התעוררו, וכשהם קרה, גם חברת סלקום חטפה על הראש. לא כי ועד העובדים שלה באמת תומך בטרור, אלא כי הניסיון המאולץ שלו להתנחל ולהשתתף בפסטיבל הפוליטיקלי קורקט המתועב, היה מטרה נאה לחיצי הזעם הישראליים שרק חיפשו מקום להתפרץ אליו.

ולא ביד ברזל. אלו מושגים שלקוחים מעולמות שורים למשטרת ישראל. הדרך היחידה שהיא מכירה היא תקשורת. יחסי ציבור ותעמולה זולה. המפכ"ל הקודם אלשיך הטמיע את השיטה הקלוקלת של תקשורת במקום פעילות בשטח. קובי שבתאי, עוד מינוי כושל של ממשלת הימין, שכלל את השיטה הזו לאומנות. את המשבר הכי גדול בתולדות משטרת ישראל בעשורים האחרונים, פתר שבתאי בהיגף יד, במסיבת עיתונאים אחת. במקום להתנצל, להסביר שהמידע המודיעיני היה חלש, לקחת אחריות, לגבש אסטרטגיה עתידית, הוא עשה דבר הרבה יותר פשוט: החניף לתזה השמאלנית השלטת בתקשורת, ובבת אחת הפך לגיבור היום.

האמירה השערורייתית שלו שהאלימות היא משני הצדדים, השקיעה את הטענות נגדו באחת. התקשורת שיום קודם לכן תקפה את המשטרה בחריפות, חיבקה אותו בעוז, עד שעצמותיו כמעט התפוקו. אפילו הוא לא העריך עד כמה התרגיל יצליח.

המסכנות היהודית שפשתה בחוגים מסוימים בשמאל, הפכה לשיח לגיטימי בחסותה של התקשורת השלטת. הפער

הארץ ותרואו אותם בכני ברק ובתל אביב, בירושלים ובלוד. ואילו היהודי, זה כבר סיפור אחר. הוא לא יכול להסתובב בחלקים גדולים מירושלים, בלוד גם לא ממש, רמלה, ומי מדבר בכלל על אום אל פאחם, טייבה וכפר קאסם.

הגיאוגרפיה חייבת להחליף את הסימטריה. כי סימטריה היא עניין סובייקטיבי, גיאוגרפיה היא אובייקטיבית לחלוטין. ומי כמו הערבים מבינים בה. צריך לקחת מפה ולהתחיל לצבוע. נניח בכחול את המקומות שהיהודים יכולים להסתובב בהם ללא חשש, ובירוק את המקומות שהערבים יכולים. אני בטוח שהצבע הירוק ישלוט במפה הזו כמו שמאס שולט באזרחי אשקלון ואשדוד.

בתחילת האירועים, האצבע המאשימה של הימין והשמאל כאחד הופנתה לעבר משטרת ישראל. היא פשוט לא הייתה בשטח. לקראת סיומם של האירועים (ויש לקוות שאנו בסיומם) המשטרה הופכת בצד מסוים של המפה הפוליטית לגיבורת היום.

איך זה קרה? לא בעמידה איתנה מול הפורעים, לא בשינוי אסטרטגיה,

לשמאל. אותו מחנה שיש בו לא מעט אנשים ראויים שטובת המדינה וטובת אחיהם חשובה להם, אלא שהם סבורים שיש לנהל את השיח בצורה אחרת. זו זכותם הלגיטימית. אפשר להתווכח, אפשר לדון. ברק רביד שקורא לעצמו שמאל - הופך את שם המחנה כולו לגנאי. לביזיון. לכמה מילימטר מבגיזה וסיוע לאויב. לא מבחינה טכנית כמובן, אבל כן מבחינה מוראלית.

ברק רביד היה חותם על כל מילה של מארק טוויין. הוא חושב שאסור היה לנו להתכנס יחד, בארץ אחת. הוא אף היה מגדיל לעשות, ומאשים את הסוסים בהתנגדות לרוכבים המכים שעליהם.

גיאוגרפיה במקום סימטריה

הוויכוח הפנים ישראלי על סימטריה, הוא מטופש. הריון צריך להיות גיאוגרפי. כלומר, בכמה שטחים יהודי יכול להסתובב, ובכמה ערבי. נכון, בזמנים מתוחים כאלה, יהיו מקומות קיצוניים שערבי שיגיע אליהם יסתכן באלימות. אבל אלו מקומות בודדים. צאו לרחבי